

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. [REDACTED] a soudců JUDr. [REDACTED] a Mgr. [REDACTED] ve veřejném zasedání konaném v Plzni dne 21. 6. 2022 v trestní věci obviněného [REDACTED], narozeného [REDACTED] ve [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], [REDACTED] č. p. [REDACTED], adresa pro doručování [REDACTED] č. p. [REDACTED], u pana [REDACTED], dále bytem na adrese [REDACTED], [REDACTED],

takto:

1.

K odvolání obviněného [REDACTED] se podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu **ruší** rozsudek Okresního soudu v Tachově ze dne 7. 4. 2022 č. j. 8 T 12/2022 – 157 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu **se znovu rozhoduje tak**, že

Obviněný [REDACTED],

se zprošťuje

podle § 226 písm. b) trestního řádu z podaného návrhu na potrestání pro skutek,

dne [REDACTED] nejméně v [REDACTED] hodin po pozemní komunikaci v obci [REDACTED], [REDACTED] u drogerie [REDACTED] č. p. [REDACTED] ve směru z centra obce řídil osobní motorové vozidlo tovární značky [REDACTED], R. Z.: [REDACTED], ačkoliv věděl, že příkazem Městského úřadu [REDACTED] ze dne [REDACTED], č. j.: [REDACTED], v právní moci dne [REDACTED], mu byl uložen mimo jiné trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, který v době řízení trval,

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

čímž měl spáchat

přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku,

když v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

2.

Odvolání **státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v [REDAKCE]** proti témuž rozsudku se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obviněný [REDAKCE] uznán vinným spácháním shora popsaného skutku právně kvalifikovaného podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Okresní soud mu za toto jednání uložil podle § 337 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku peněžitý trest ve výměře 30denních sazeb po 800Kč, tedy 24 000Kč. Současně mu umožnil podle § 68 odst. 5 trestního zákoníku splácet tento peněžitý trest ve splátkách měsíčně po 1 000Kč. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku mu dále uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 1 roku.
2. Proti tomuto rozsudku podala státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v [REDAKCE] odvolání, stejně tak odvolání podal i obviněný [REDAKCE], když oba odvolatelé zaměřili svoje opravné prostředky výslovně vůči výroku o uložení trestu zákazu činnosti.
3. Obviněný toliko do protokolu o hlavním líčení stručně uvedl, že se odvolává vůči výroku o uložení trestu zákazu činnosti.
4. Státní zástupkyně ve svém opravném prostředku jednak konstatovala obsah napadeného rozsudku, zejména se zaměřením na uložené tresty, jednak výslovně uvedla, že odvolání podává v neprospěch obviněného pouze ve vztahu k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení všech motorových vozidel, a to s ohledem na to, že tento trest byl uložen obviněnému ve výměře toliko jednoho roku. Takováto výměra trestu podle odvolatelný není postačující, když trest zákazu činnosti na samé spodní hranici zákonné sazby se jeví v případě obviněného jako nepřiměřeně mírný. S ohledem na snahu o jednotné rozhodování v obdobných typech případů a předvídatelnost soudního rozhodnutí takováto výměra trestu vybočuje, když je třeba poukázat na výraznou nekázeň obviněného v dopravě, což vyplývá z četných záznamů v Evidenční kartě řidiče. Navíc se vytýkaného jednání dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení a jako recidivistovi není na místě ukládat mu trest zákazu činnosti v minimální výši. Navíc v současnosti je proti obviněnému vedeno další trestní řízení pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání a přečin ohrožení pod vlivem návykové látky. S výrokem, kterým byl obviněnému uložen peněžitý trest lze souhlasit, když takovýto byl i ze strany státního zastupitelství navrhován. Proto závěrem bylo navrženo, aby byl zopakován výrok o trestu peněžitém v podobě, v jaké byl již vyhlášen okresním soudem, a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel aby byl obviněnému rovněž znovu uložen, ovšem tentokrát již ve výměře dvou roků.
5. Krajský soud v Plzni přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost napadeného oddělitelného výroku o trestu zákazu činnosti, který byl obviněnému uložen, a to zejména z hlediska vad vytčených státní zástupkyní a ostatně i obviněným (když z jeho stručného odvolání vyplývá, že si nepřije uložení tohoto trestu), přezkoumal rovněž správnost postupu řízení, které vyhlášení rozsudku předcházelo, a v samotném tomto výroku neshledal žádné pochybení ze strany okresního soudu, snad jen v nepřiměřené mírnosti ukládaného trestu, na kterou oprávněně státní zástupkyně poukázala. Pokud by se tedy tento výrok opíral o výrok o vině prostý vad, bylo by vyhověno státní zástupkyně. S ohledem na zaměření opravného prostředku však musel

přezkoumávat krajský soud i výrok o vině obviněného, byť toliko v intencích uvedených v ustanovení § 254 odst. 2 trestního řádu. Podle tohoto ustanovení mají - li vytýkané vady svůj původ v jiném výroku, než v tom, proti němu bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání. Krajský soud má totiž za to, že nesprávný v daném případě je samotný výrok o vině obviněného, v důsledku čehož mu neměl být ukládán ani žádný trest.

6. Je třeba říci, že rozhodnutí správního úřadu, tedy Městského úřadu ve [REDAKCE], kterým byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, nebylo obviněnému doručeno do vlastních rukou. Okresní soud si byl této okolnosti vědom, proto zejména na straně 3 odůvodnění svého rozhodnutí velice pečlivě popsal, jakým způsobem jsou doručovány písemnosti fyzickým osobám podle správního řádu, tedy zákona č. 500/2004 Sb., v platném znění. Pojednal o tom, že Městský úřad ve [REDAKCE] byl oprávněn doručit obviněnému tzv. fikcí. Nalézací soud vysvětlil, že tento postup byl důvodný, když obviněný se sám vícekrát stěhoval, nikomu nedal vědět, kde se zdržuje, přestože si byl vědom toho, že může být za předchozí dopravní nehodu postižen. Rovněž Městský úřad ve [REDAKCE] se snažil zjistit, kde se obviněný zdržuje, aby mu mohl příkaz zaslat. Jelikož se podařilo pouze zjistit, že se odstěhoval z ubytovny ve [REDAKCE], zaslal příkaz na adresy, které mu byly známy. Zde si obviněný příkaz nevyzvedl, proto byla písemnost doručena již zmíněnou fikcí. Okresní soud dospěl k závěru, že bylo pouze vinou obviněného, že často měnil místa svého bydliště, a především, že o něm nikomu nedal vědět, a že tedy za této situace Městský úřad ve [REDAKCE] správně a v souladu se správním řádem doručoval fikcí. Je tak důsledkem zavinění obviněného, že se o uloženém trestu zákazu řízení nedozvěděl. Na tom nemůže podle nalézacího soudu nic změnit ani ta okolnost, že obviněný se měl ptát na Městském úřadě ve [REDAKCE], zda zde nemá uložen zákaz řízení. Příslušný pracovník sdělil, že si na tento dotaz konkrétně nepamatuje, ale pokud ve věci ještě nebylo pravomocně rozhodnuto, musel sdělit, že zákaz řízení uložen není.
7. K tomu může krajský soud podotknout, že velmi pečlivé odůvodnění okresního soudu se týká v převážné míře toho, zda byl správní úřad oprávněn doručit obviněnému příkaz zakazující mu řízení motorových vozidel tzv. fikcí či nikoliv. Se závěry okresního soudu v tomto směru lze plně souhlasit. Správní úřad skutečně postupoval v intencích zákona. Na druhou stranu jen z toho, že se obviněný opakovaně stěhoval a že nedal nikomu vědět o změně svých adres, nelze dovozovat, že o uloženém zákazu řízení věděl a že jej chtěl porušit. Skutečně obviněný nějakou sankci za dopravní nehodu, tím spíše že byla spojena se zraněním jiné osoby, mohl očekávat. Není neobvyklé, že v takovémto případě je ukládán i trest zákazu činnosti, nikoliv jen sankce peněžitá. Na druhou stranu nebyla vyvrácena obhajoba obviněného, že se v blíže neurčenou dobu u úřadu informoval a v té době mu zákaz řízení uložen nebyl. Z úředního záznamu Městského úřadu ve [REDAKCE] založeného ve spise pak vyplývá, že vůbec nebylo doručováno na adresu Penzion [REDAKCE], kterou si určil obviněný jako adresu doručovací, a to proto, že z výpovědi družky obviněného ve správním řízení bylo zjištěno, že již adresu změnil. Bylo zasíláno tedy na adresu, kterou si obviněný ani nijak neurčil a pro tyto účely nestanovil. To by ještě nebylo zcela zásadním problémem. Krajský soud může poukázat na rozhodnutí publikované pod R 38/2002 (Nejvyšší soud, 5 Tz 261/2001). Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že k naplnění skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) trestního zákona (nyní § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku) je nezbytné, aby rozhodnutí, kterým byl obviněnému uložen zákaz činnosti, nabylo právní moci. Jde – li rozhodnutí vydané ve správním řízení, v němž byl obviněný zastoupen advokátem, postačí k nabytí právní moci, jestliže bylo rozhodnutí doručeno advokátovi, který měl plnou moc pro celé řízení. Přestože rozhodnutí, kterým byla obviněnému určita činnost zakázána, nebylo doručeno obviněnému, ale jen jeho advokátovi, bude možné dovodit naplnění subjektivní stránky trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) trestního zákona, jestliže je z provedených důkazů zřejmé, že obviněný věděl o pravomocně uloženém zákazu činnosti a chtěl jej porušit, popř. byl srozuměn s jeho porušením.

8. Zde se jedná o obdobnou situaci, kdy dokonce i v případě, že je doručeno přímo právnímu zástupci obviněného, stále ještě to nezabavuje soud povinnosti prověřit, zda se obviněný reálně o uloženém zákazu činnosti dozvěděl. Krajský soud se tak v rozhodovací činnosti setkal s případy, kdy např. obviněná osoba byla informována o tom, že jí byl uložen právě probíhající trest zákazu činnosti při kontrole hlídkou Policie ČR a v tomto případě až její další jízdy byly považovány za jednání podřaditelné pod ustanovení § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Také samozřejmě lze poukázat na to, že obviněný by měl určitým způsobem nést odpovědnost za to, že se bude informovat o případném výsledku správního řízení. Nebyla však vyvrácena informace obviněného, že v případě kdy tak učinil, mu bylo sděleno příslušným zaměstnancem Městského úřadu ve S█████, že mu zatím zákaz činnosti uložen nebyl. Je otázkou, nakolik lze po obviněné osobě žijící životním stylem ██████ požadovat a v jakých frekvencích, aby se pravidelně u takového úřadu informoval. Je zřejmé, že životní styl obviněného není reakcí a nebyl reakcí na probíhající správní či trestní řízení, obviněný takto žije dlouhodobě, ostatně i předvolání k hlavnímu líčení mu bylo doručováno náhodně policií na ulici při kontrole, přičemž uvedl adresu, na které si opět poštu doručovanou nyní krajským soudem nevyzvedl. Stejně tak si nevyzvedl poštu ani na adrese, kterou určil pro výkon dohledu v předchozí trestní věci a pro spolupráci s Probační a mediační službou ČR. Pokud se probační a mediační služba s obviněným kontaktovala v rámci žádosti soudu o prověření možnosti uložení trestu obecně prospěšných prací, pak bylo zjištěno, že obviněný je vesměs nekontaktní a pakliže sám volal z telefonu, při reverzním telefonátu bylo zjištěno, že se nejednalo o mobilní telefon obviněného, ale jakési osoby, která mu jej zapůjčila pouze ke konkrétnímu hovoru. Dá se tedy říci, že obviněný dlouhodobě mění adresy bez ohledu na jakékoli trestní či správní řízení, např. proto, že nehradí ubytování v penzionu, že se zdržuje tu u svého otce, tu u jiných příbuzných. V podstatě se jedná o osobu, která se nikde nezdržuje dlouhodobě. To samozřejmě je vinou výhradně obviněného. Přesto však nejde o takové zavinění, které by podle náhledu krajského soudu mohlo nahradit prokazatelnou existenci subjektivní stránky trestného činu, kdy by měl být přinejmenším srozuměn s tím, že v době, kdy řídí, je mu uložen trest zákazu činnosti. Podle náhledu krajského soudu asociální životní styl obviněného není okolností, která by mohla překlénout ve smyslu zavinění absenci dostatečných dokladů o tom, že reálně obviněný o uloženém trestu zákazu činnosti skutečně věděl, a že věděl, že by v dané době řídit neměl. To vše krajský soud uvádí s vědomím toho, že obviněný i poté, co se dozvěděl o uloženém zákazu a kdy mu byl uložen i další zákaz činnosti, evidentně řídí motorové vozidlo dál a patrně i pod vlivem návykových látek. Rovněž za situace, kdy je krajskému soudu zřejmé, že v předchozí trestní věci není uspokojivým způsobem vykonáván dohled probační a mediační službou, tím méně, že by snad byla splácena způsobená škoda apod. To jsou všechno okolnosti povážlivé, nicméně okolnosti nesvědčící o prokázání subjektivní stránky trestného činu.
9. Z pohledu krajského soudu je tedy zcela nepochybné, že obviněný řídil a že řídil v době, kdy mu byl pravomocně uložen trest zákazu činnosti Městským úřadem ve ██████. Krajský soud nijak nesporně proces doručování správním úřadem, považuje jej za postup *de lege artis*. Přesto s ohledem na absenci subjektivní stránky dospěl k závěru, že skutek se sice stal, nicméně není v tomto případě trestným činem. Proto obviněného k jeho odvolání obžaloby z důvodu uvedeného v § 226 písm. b) trestního řádu zprostil.
10. Pokud by vzal za prokázanou jako nalézací soud i odvolací soud subjektivní stránku trestné činnosti, pak by samozřejmě státní zástupkyně vyhověla, neboť uložení jednoročního trestu zákazu činnosti na samé dolní hranici trestní sazby by považoval za nepřiměřeně mírné. V dané situaci však nezbylo, nežli odvolání státní zástupkyně postupem dle § 256 trestního řádu zamítnout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Shodu s prvopisem potvrzuje ██████

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 21. 06. 2022

Mgr. Miloslav Sedláček v.r.
předseda senátu

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 21.6.2022. Právní moc vyznačila [REDACTED] dne 18.8.2022.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]